

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

BENEFIT Development a.s.,
se sídlem U Hrušky 55/13, Praha 5,
zastoupený advokátem MUDr. Mgr. Danielem Mališem,
LL.M.,
se sídlem Na Rybníčku 1329/5, Praha 2

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

za účasti

Hlavní město Praha
se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. MHMP-1056764/2014/ODA-O4/Ze,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 7. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 17, ze dne 18. 3. 2014, č. j. ÚMČP17 004613/2014/ŽPD/Ky, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost ve věci připojení pozemků parc.č. A a B/3 v kat. území Z. k místní komunikaci „N.“ v P. – Z.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle zrekapituloval dosavadní průběh řízení, obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně i obsah odvolání a konstatoval, že právní úprava připojování pozemních komunikací vychází ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) citovaného zákona stanoví, že příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace. Ve věci připojování je stěžejní záležitostí to, že účastníkem řízení jsou pouze navrhovatel, který o povolení připojení žádá, a vlastník dotčené komunikace, nikoliv tedy vlastník sousední nemovitosti. Podle ustanovení § 10 zákona o pozemních komunikacích jde o připojení, které je povoleno jen určitému subjektu, adresátovi správního rozhodnutí, a jedná se o řízení, které je zahájeno podáním žádosti příslušnému silničnímu správnímu úřadu žadatelem, který je samozřejmě účastníkem tohoto vedeného řízení. Jelikož k povolení o připojení je třeba souhlas vlastníka dotčené komunikace, je účastníkem řízení tento vlastník komunikace, neboť rozhodnutím jsou dotčena jeho práva ke komunikaci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem pozemků mimo jiné parc. č. B/3 a A/3 v katastrálním území Z., obec P., přičemž podle Územního plánu sídelního útvaru Hlavního města Prahy jsou tyto pozemky součástí monofunkční plochy ZP – parky, historické zahrady a hřbitovy, pro kterou regulativy stanoví různá využití, mimo jiné také urnové háje, kolumbária, rozptylové louky a plochy určené pro pohřbívání zvířat v domácích chovech, komunikace účelové, krematoria a obřadní síně, ostatní stavby související s vymezeným funkčním využitím a obchodní zařízení.
4. S ohledem na tyto regulativy žalobce vypracoval projekt využití jeho pozemků k realizaci stavby „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v P.-Z.“, jejíž součástí budou parkově upravené plochy a kolumbária pro pohřbívání zpopelněných ostatků zvířat chovaných v zájmových chovech, krematorium s obřadní síní a další související objekty, se souhrnným označením Pietní park.

5. Hlavní část Pietního parku se má nacházet na pozemcích parc. č. B/3, A/1, A/3 a C/5. Pro její vybudování a užívání je však nutné napojení těchto pozemků na síť pozemních komunikací, a to sjezdem z místní komunikace N. na pozemku parc. č. D/1 a B/41, sdílejícím společnou hranici s pozemkem žalobce parc. č. B/3. Vlastníkem pozemků parc. č. B/41 a D/1 a na něm umístěné místní komunikace N. je hlavní město Praha. Žalobce proto podal dne 20. ledna 2014 k Úřadu Městské části Praha 17 jako příslušnému silničnímu správnímu úřadu žádost o povolení připojení jeho pozemků na komunikaci N.
6. ÚMČ Praha 17 si jako jediný podklad pro rozhodnutí opatřil nijak neodůvodněné vyjádření odboru evidence, správy a využití majetku Magistrátu hlavního města Prahy jakožto orgánu vlastníka místní komunikace N., že s umístěním stavby Pietního parku a jejím připojením na tuto komunikaci nesouhlasí. Toto vyjádření posoudil správní orgán I. stupně jako závaznou překážku povolení připojení pozemků žalobce na místní komunikaci N. a žádost o jeho vydání zamítl, aniž by připojení posoudil z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Ze stejného právního názoru vyšel i žalovaný při přezkumu prvoinstančního rozhodnutí, a to přesto, že žalobce mu v průběhu řízení předložil souhlasné vyjádření Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy s předmětným připojením.
7. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné, jelikož bylo výsledkem nesprávného právního posouzení správních orgánů obou stupňů, jež nesprávně vyložily aplikovanou právní normu.
8. V souladu s § 10 zákona o pozemních komunikacích lze sousední nemovitosti připojovat na pozemní komunikace zřízením sjezdů nebo nájezdů, před vydáním povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci, případně úpravy takového připojení nebo jeho zrušení si silniční správní úřad má podle § 10 odst. 4 písm. b) cit. zákona vyžádat souhlas vlastníka této komunikace a příslušného orgánu Policie ČR.
9. Žalovaný toto ustanovení vyložil tak, že pokud vlastník pozemní komunikace s připojením sousední komunikace z jakéhokoli důvodu nesouhlasí, žádosti o povolení připojení nelze vyhovět. Tento právní názor však z citovaného ustanovení dovodit nelze.
10. Zákon o pozemních komunikacích nestanoví, že by stanovisko vlastníka komunikace bylo pro silniční správní úřad závazné a že by jeho nesouhlas musel vždy vést k zamítnutí žádosti. Ze samotné formulace, že si má silniční správní úřad souhlas vyžádat, to dovodit nelze. Již gramatickým výkladem lze dojít k závěru, že silniční správní úřad si pouze musí souhlas vlastníka komunikace vyžádat, tedy vlastníka za tímto účelem oslovit, nikoli jej získat. Avšak ani výkladem, vycházejícím ze smyslu a účelu zákonného ustanovení a ze záměru, který jeho přijetím sledoval zákonodárce, nelze dojít k právnímu názoru, že by nesouhlas vlastníka místní komunikace byl závaznou překážkou připojení sousední nemovitosti na ni.
11. Účelem právní úpravy připojování nemovitostí na pozemní komunikace je posoudit toto připojení z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. To vyplývá jak z podmínky vyžádání souhlasu příslušného orgánu Policie ČR či veřejnoprávní povahy zákona o pozemních komunikacích, tak z jeho § 10 odst. 5, dle něž jsou technické podmínky pro připojování sousedních nemovitostí na pozemní komunikace upraveny prováděcím předpisem. Tímto předpisem je prováděcí vyhláška, jež konkrétně v ust. § 12 stanoví parametry sjezdů a nájezdů v podobě rozhledových poměrů, dostatečné vzdálenosti

jednotlivých připojení, šířky sjezdů či pevnosti jejich povrchu sledují právě zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

12. Právní názor žalovaného však tento účel nesleduje, když nesouhlas vlastníka komunikace považuje za překážku pro povolení připojení bez ohledu na jeho důvody. Dává tím vlastníkově komunikace možnost šikanovat vlastníka sousední nemovitosti odpíráním souhlasu z důvodů nikterak nesouvisejících s bezpečností a plynulostí provozu, nebo dokonce bez jakýchkoli důvodů.
13. Vedle účelu právní úpravy názor žalovaného odporuje též záměru, který zákonodárce jejím přijetím sledoval, jak lze poznat z důvodové zprávy dostupné na webu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR: zákonodárce si byl nebezpečí šikanování vlastníka sousední nemovitosti vlastníkem pozemní komunikace vědom a považoval je za nepřijatelné.
14. Dále žalobce poukázal na to, že předmětná právní úprava se nevztahuje jen na zřizování nových sjezdů a nájezdů z místních komunikací, ale též na úpravy nebo zrušení sjezdů a nájezdů stávajících, jejichž úpravu si přitom může v důsledku zvýšení provozu na místní komunikaci a dalších skutečností vyžádat bezpečnost a plynulost tohoto provozu. Bylo by absurdní, aby vlastník komunikace mohl bezdůvodným odepřením souhlasu blokovat úpravu sjezdu nebo nájezdu, jehož nevyhovující provedení či stav ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu, a tím i zdraví a život jeho účastníků.
15. Z uvedené argumentace vyplývá, že napadené rozhodnutí je založeno na právním názoru o závaznosti nesouhlasu vlastníka pozemní komunikace s připojením sousední komunikace na ni bez ohledu na jeho důvody. Tento názor přitom odporuje jak účelu právní úpravy připojování sousedních nemovitostí na místní komunikace sledující posouzení tohoto připojení z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tak záměru zákonodárce, který nehodlal bezdůvodné odpírání souhlasu vlastníka pozemní komunikace připustit. Napadené rozhodnutí proto spočívá na nesprávním právním posouzení.
16. Dále žalobce namítal, že právní názor žalovaného o závaznosti nesouhlasu vlastníka pozemní komunikace s připojením sousední nemovitosti na ni odporuje i procesním předpisům. Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo dalších orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Tímto podkladem je s ohledem na absenci zvláštní úpravy v zákoně o pozemních komunikacích též stanovisko (souhlas či nesouhlas) vlastníka pozemní komunikace k připojení sousední nemovitosti na ni. Pak se na něj ovšem aplikuje též ust. § 50 odst. 4 správního řádu, tedy princip volného hodnocení důkazů. Zákon o pozemních komunikacích přitom nestanoví ve smyslu citovaného ustanovení nic o tom, že nesouhlas (i souhlas) vlastníka pozemní komunikace byl závazný, takže silniční správní úřad jej hodnotí spolu s dalšími podklady.
17. Tomuto závěru nebrání ani skutečnost, že jde o stanovisko vlastníka pozemní komunikace týkající se předmětu jeho vlastnictví. Posuzování případného dotčení jeho vlastnického práva zřízením nájezdu nebo sjezdu z pozemní komunikace totiž není předmětem řízení (tím je posouzení bezpečnosti a plynulosti provozu, k němuž souhlas či nesouhlas vlastníka pozemní komunikace z logiky věci ničím jiným než jedním z podkladů pro rozhodnutí být nemůže). Pokud by se vlastník pozemní komunikace cítil sjezdem či nájezdem na svém vlastnickém právu dotčen, může se jejich ochrany domáhat v územním řízení o umístění

nebo stavebním řízení o povolení stavby, pro kterou se sjezd bude zřizovat, jehož bude v případě skutečného dotčení vlastnického práva účastníkem.

18. Názor žalovaného je rovněž v rozporu s právem obecného užívání komunikací podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, když výkon práva obecného užívání z logiky věci předpokládá, že uživatel pozemní komunikace se na ni dostane ze své nemovitosti. Bránění zřízení sjezdu z místní komunikace či nájezdu na ni je tedy bráněním výkonu práva jejího obecného užívání, které ovšem zákon o pozemních komunikacích nepřipouští.
19. Je dán rovněž rozpor s právní úpravou nakládání s majetkem veřejnoprávních korporací, kdy podle ust. § 16 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze pečuje hlavní město Praha v samostatné působnosti ve svém územním obvodu mj. o uspokojování potřeb dopravy a spojů. Majetek hlavního města Prahy musí být v souladu s § 35 odst. 1 cit. zákona využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Obdobnou úpravu obsahuje zákon o majetku České republiky, zákon o krajích a zákon o obcích, takže se vztahuje na vlastníky všech pozemních komunikací. Výklad umožňující funkcionářům nebo pracovníkům těchto veřejnoprávních korporací zneužívat jejich vlastnické právo k pozemním komunikacím k šikanování vlastníků sousedních nemovitostí, nelze připustit.
20. Konstatuje se také rozpor s obecným zákazem zneužití vlastnického práva, kdy podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Obdobně podle ust. § 1012 občanského zákoníku se vlastníku zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit. V případě vlastnického práva k pozemní komunikaci je jeho zneužitím též odpírání souhlasu s připojením sousední nemovitosti na ni bez důvodů týkajících se bezpečnosti a plynulosti provozu na ní.
21. Zřejmý je rovněž rozpor s právní úpravou nezbytné cesty podle ust. § 1029 odst. 1 občanského zákoníku.
22. Žalobce uzavřel tuto argumentaci s tím, že právní názor žalovaného o závaznosti nesouhlasu vlastníka místní komunikace s připojením sousední nemovitosti na ni odporuje řadě jiných veřejnoprávních i soukromoprávních předpisů a umožňuje je obcházet. Racionální zákonodárce zachovávající jednotu a nerozpornost právního řádu by přitom právní normu umožňující tento výklad nepřijal, a z tohoto důvodu je nutné jej odmítnout a příslušné ustanovení zákona o pozemních komunikacích vyložit tak, že nesouhlas (i souhlas) vlastníka místní komunikace s připojením sousední nemovitosti na ni je jedním z podkladů pro rozhodnutí, který není pro silniční správní úřad závazný, ale hodnotí jej volně spolu se zbývajícími podklady.
23. Vzhledem k tomu, že ze stejného nesprávného právního názoru vyšel již správní orgán I. stupně, navrhl žalobce, aby soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil pro nezákonnost i prvoinstanční rozhodnutí.
24. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že právní úprava připojování pozemních komunikací vychází ze zákona č.13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) citovaného zákona stanoví, že příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo jeho zrušení

vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici, též předchozí souhlas Ministerstva dopravy, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Pokud vlastník pozemní komunikace s připojením nesouhlasí, žádosti o připojení nelze vyhovět a tento nesouhlas vlastníka nelze ani přezkoumat soudem. Správce komunikace přitom s připojením nemovitosti nesouhlasil.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
26. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Úřad Městské části Praha 17 vydal dne 18. 3. 2014 rozhodnutí č. j. ÚMČP17 004613/2014/ŽPD/Ky, kterým zamítl žádost žalobce ze dne 20. 1. 2014 ve věci připojení pozemků parc.č. A/3 a B/3 v k. ú. Z. k místní komunikaci "N." v P. – Z. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně si opatřil stanovisko Hlavního města Prahy jako vlastníka místní komunikace "N.", přičemž dne 13. 2. 2014 vlastník komunikace s připojením předmětných nemovitostí nesouhlasil. Vzhledem k tomu, že povolení k připojení je možné jen se souhlasem vlastníka komunikace, silniční správní úřad žádost zamítl.
27. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 4. 2014 odvolání, které dne 13. 5. 2014 doplnil, přičemž jeho odvolací argumentace se v podstatné míře shoduje se žalobními body. Odvolání pak bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
28. Městský soud především odmítl stěžejní námitku o nesprávném výkladu ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, podle něhož *příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.*
29. Soud zastává názor, že z citované normy jednoznačně vyplývá, že podstatným a nezbytným předpokladem pro vydání povolení o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci, je souhlas vlastníka dotčené komunikace, což znamená, že absence takového souhlasu vylučuje, aby silniční správní úřad povolení k připojení vydal.
30. Tento názor soud opírá především o jazykový výklad předmětné normy, která výslovně používá výraz „souhlas“.
31. Obecně je třeba konstatovat, že ve správních řízeních je běžné, že příslušný správní orgán si jako jeden z podkladů pro rozhodování opatřuje stanoviska či vyjádření subjektů, které nejsou účastníky řízení, ale jejichž názor na projednávanou věc je třeba podle příslušného zákona vzít při rozhodování v úvahu.
32. Příkladem takového názoru je stanovisko podle ust. § 38 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích v případě používání dálnice, silnice a místní komunikace při velkých stavbách: *Nedojde-li k dohodě, rozhodne o rozsahu potřebných úprav dotčené pozemní komunikace, případně o stanovení tras staveništní dopravy nebo o vybudování objížďky*

příslušný stavební úřad na základě stanoviska příslušného silničního správního úřadu. Příslušný silniční správní úřad je povinen zaujmout stanovisko do 30 dnů od doručení žádosti o jeho vypracování.

33. V takovém případě platí, že ať již je stanovisko jakékoliv, musí být správním orgánem posouzeno, ovšem správní orgán jím není vázán, ale hodnotí je v kontextu s dalšími zjištěními o věci.
34. V nyní projednávané věci však nejde o prosté, resp. jakékoliv stanovisko, vyjádření či názor, ale o souhlas, tedy o projev vůle, jímž jeho autor dává najevo, že se záměrem účastníka řízení vyjadřuje svolení, že se s tímto záměrem ztotožňuje.
35. Je-li nadto tento souhlas požadován předem, nelze to chápat jinak, než že jde o podmínku nutnou, bez jejíhož splnění nelze o žádosti věc pozitivně rozhodnout.
36. Městský soud tedy uzavírá s tím, že zákonodárce v ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích uložil silničnímu správnímu orgánu povinnost opatřit si souhlas vlastníka místní komunikace se záměrem připojení sousední nemovitosti k této komunikaci. Nedá-li vlastník komunikace takový souhlas, nelze žádosti o připojení vyhovět.
37. Pro úplnost lze uvést, že pokud by zákonodárce měl ve výše citované normě za to, že souhlasem vlastníka komunikace není silniční správní orgán vázán, nebyl by důvod k tomu, aby tato norma obsahovala právě výraz „souhlas“. V takovém případě by byl na místě právě nezávazný výraz „stanovisko“, tedy vyjádření názoru, který musí správní orgán zhodnotit, ale jenž nemusí respektovat.
38. Městský soud tento svůj závěr dále odůvodňuje i tím, z jakých hledisek silniční správní orgán o vydání povolení o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci rozhoduje. Zde má soud shodně se žalobcem za to, že o povolení připojení rozhoduje silniční správní orgán na základě hledisek, vymezených v ust. § 12 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy s ohledem na požadavky dopravně-technické a požadavky bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Z této skutečnosti však soud vyvozuje závěry opačné, než jaké zastává žalobce.
39. Soud má totiž za to, že právě proto, že silniční správní orgán posuzuje otázky výlučně dopravně-technické a hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, nepřísluší mu zkoumat, zda vlastník pozemní komunikace, k níž má být nemovitost připojena, má anebo nemá důvody s takovým záměrem souhlasit, resp. zda svůj případný nesouhlas relevantně odůvodnil apod. To by se zjevně vymykalo právě rozsahu a obsahu kritérií vymezených v ust. § 12 vyhlášky č. 104/1997 Sb. Přistoupit na argumentaci žalobce v tom smyslu, že silniční správní orgán má souhlas, resp. nesouhlas vlastníka místní komunikace posuzovat jako jeden z podkladů pro rozhodnutí, by tudíž znamenalo právě to, že by byl tento správní orgán nucen zabývat se posuzování a řešením jiných otázek, než které souvisejí s kritérii podle ust. § 12 prováděcí vyhlášky.
40. Soud proto tyto úvahy uzavřel s tím, že zákonodárce stanovil povinnost silničního správního orgánu opatřit si souhlas vlastníka místní komunikace s připojením právě proto, že vzhledem k jeho specializaci vyloučil z jeho rozhodování otázky vyplývající z vlastnických vztahů podle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Pokud proto silniční správní orgán získá souhlas vlastníka místní komunikace

s připojením, zabývá se dále právě a pouze posuzováním aspektů dopravně-technických a hledisek bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Jestliže však vlastník komunikace svůj souhlas nedá, je tím silniční správní orgán vázán a žádosti o povolení k připojení vyhovět nemůže.

41. V této právní otázce lze též poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 19. 3. 2009, čj. 59 Ca 94/2008-31, kde krajský soud dospěl k závěru, že *při nesouhlasném stanovisku vlastníka dotčené pozemní komunikace vydaném na základě § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nelze žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci vyhovět*. Nadto tento soud dovodil, že *souhlas či nesouhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, není závazným podkladovým stanoviskem a soud není oprávněn takové stanovisko přezkoumat na základě § 75 odst. 2 s. ř. s.*
42. Městský soud tedy tuto část své argumentace uzavřel s tím, že jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný odvolací správní orgán postupovaly v souladu se zákonem, jestliže za stavu nesouhlasu hlavního města Prahy jako vlastníka místní komunikace „N.“ s připojením nemovitostí žalobce jeho žádosti nevyhověly.
43. S přihlédnutím k tomuto závěru pak městský soud musel odmítnout i další žalobní námitky, obsažené v části VI. žaloby, kde žalobce argumentoval rozporem s právem obecného užívání komunikací, rozporem s právní úpravou nakládání s majetkem veřejnoprávních korporací, rozporem s obecným zákazem zneužití vlastnického práva a rozporem s právní úpravou nezbytné cesty.
44. Tyto námitky svou povahou toliko doplňují námitku hlavní, tedy tvrzení žalobce o nesprávném pochopení a aplikaci ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, a tuto námitku podporují. Pokud však městský soud má za to, že souhlas podle citované normy zákona o pozemních komunikacích je pro správní orgán závazným projevem vůle vlastníka místní komunikace - a nikoliv jen pouhým jeho stanoviskem, jež může správní orgán volně posoudit - pak nezbyvá, než konstatovat, že zákonodárce zde dal vlastníku místní komunikace právo, aby si sám určil, zda s připojením konkrétní nemovitosti k místní komunikaci bude souhlasit, nebo nikoliv. Jinak vyjádřeno, vlastník místní komunikace má *právo* odmítnout připojením nemovitosti ke komunikaci, je mu *dovoleno* s takovým připojením nesouhlasit.
45. Městský soud má v této souvislosti za to, že mělo-li být dáno žalobci ohledně jeho námitek v části VI. za pravdu, znamenalo by to konec konců, že je-li vlastníkem místní komunikace obec, pak právo odmítnout připojení nemá, tedy není jí dovoleno s připojením nesouhlasit. Obec jako vlastník místní komunikace by tedy byla ve svém oprávnění rozhodovat si o přivolení s připojením podstatně omezena. Ve srovnání s jinými subjekty jako vlastníky místní komunikace by tedy byla v nerovném postavení. Pro takový výklad zákona o pozemních komunikacích však městský soud neshledal žádný relevantní důvod. Uzavřel zde tedy s tím, že i obec jako vlastník místní komunikace je oprávněna sama zvážit, zda bude souhlasit s připojením konkrétní nemovitosti k takové místní komunikaci, anebo nikoliv.
46. Podstatnějším důvodem pro odmítnutí těchto žalobních námitek je však podle městského soudu skutečnost, že se mýjejí s účelem a smyslem ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.

47. Žalobce se v části VI. žaloby pokusil předložit argumenty o tom, že obec jako vlastník místní komunikace nemá možnost odmítnout souhlas s připojením nemovitosti, neboť by to odporovalo právu obecného užívání komunikací, dále jejím povinností jako veřejnoprávní korporace při nakládání s majetkem, rovněž tak zákazu zneužití vlastnického práva a konec konců u právní úpravě nezbytné cesty.
48. Jak je však vyloženo výše, silniční správní orgán je vázán souhlasem, resp. nesouhlasem vlastníka komunikace s připojením nemovitosti. Pokud tedy vlastník komunikace souhlas nedá, správní orgán nemá pravomoc takový projev jeho vůle hodnotit a zkoumat, zda k nedání souhlasu měl vlastník komunikace relevantní důvody nebo nikoliv, resp. zda důvody jeho nesouhlasu. I kdyby tedy mělo platit to, co žalobce v části VI. žaloby namítal, ani správní orgán I. stupně, ani odvolací orgán neměly oprávnění posuzovat, zda nesouhlas Hlavního města Prahy s připojením pozemků parc.č. B/3 a A/3 v k.ú. Z. vyhovoval těm normám obecně závazných právních předpisů, na které poukazoval žalobce.
49. Jelikož tento souhlas, resp. nesouhlas, není výkonem veřejné moci, nemůže být ani předmětem přezkumu soudem podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu